

ע"פ 52503/15 - ברוך מנחם קאופמן, אסתר קאופמן נגד הוועדה הLocale לתוכנו ובינוי מרום הגליל

בית המשפט המחוזי בנצרת שבתו כבית-משפט לעערורים פליליים

ע"פ 52503-06 קאופמן וו' וועדה Locale לתוכנו מרום הגליל
בפני כב' השופט אסתר הלמן
1. ברוך מנחם קאופמן
2. אסתר קאופמן
המערערים
נגד
הועדה Locale לתוכנו ובינוי מרום הגליל
המשיבה

ערעור על פסק דין של בית המשפט השלום [כב' השופט ד. קירס], בתיק 14-09-30569

פסק דין

.1 זהו ערעור על החלטתו של בית משפט השלום, אשר דחה בקשה להאריך את המועד להגשת בקשה לביטול צו הפסקה שיפוטי וצו להפסקת פעולות, שהוצאו נגד המערערים.

הרקע

.2 ביום 14/09/11 ניתנו על ידי בית המשפט קמא, בבקשת המשיבה, במעמד צד אחד, צו הפסקה שיפוטי וצו להפסקת פעולות, לפי סעיפים 239 + 246 לחוק התכנון והבנייה התשכ"ה-1965, (**להלן: "חוק התכנון והבנייה"**). הצו הורה למערערים להפסיק לאלאר עבודות של הקמת חדר קירור בתוך סככה חקלאית מפולשת ללא היתר, להימנע מביצוע עבודות הטענות יותר ללא היתר, ולהימנע שימוש במרקוקין, שאיננו תואם את ייעודם, או שימוש הטעון יותר, ללא היתר, לרבות סגירת הסככה המפולשת או שימוש בחדר הקירור, והכל במרקוקין המוחזקים על ידם במושב כרם בן זמרה.

.3 הצו הוצא על סמך המפורט בבקשת שהגישה המשיבה, (ובתצהיר התומך בה), שלפה, ביום 14/09/08 נתגלה כי המערערים מבצעים עבודות אלה.

סעיף 6 לתקנות התכנון והבנייה (סדרי הדין בהליכם למתן צוים על פי המבקש בלבד), התשמ"ג-1982, קובע כי הרואה עצמו נפגע מצוים שכאלת רשיין לבקש ביטולם, וזאת תוך 30 ימים מהיום שבו הגיע הצו לידיתו או ממועד הדבקת הצו. ביום 2.4.15, בחולף למעלה מ-6 חודשים ממתן הצוים, הגיעו המערערים בקשה "דוחפה", לביטול הצוים, שניתנו במעמד צד אחד. בבקשתם לא פרטו המערערים באיזה מועד נודיע להם על

עמוד 1

קיים הכוון, لكن הורה להם בית המשפט קמא להגיש תצהיר, בו יתייחסו לשאלת זו. לאחר קבלת התצהיר, ממשנו עליה כי המועד להגשת הבקשה חלף, ובהעדר בקשה למתן ארכה, הורה בית המשפט קמא על מחקת הבקשה, בקביעו כי אין בהחלטה זו הבעת עמדה באשר לאפשרות להאריך את המועד, אם תוגש בקשה.

.4. בעקבות האמור, הגישו המערערים, ביום 21.4.2015 בקשה להארכת מועד להגשת בקשה לביטול הכוון וכן בקשה ל"עיוון חוזר" בהחלטה הקודמת, שמחקה את הבקשה, מאוחר ולא לוותה בבקשת להארכת המועד.

.5. בקשתם של המערערים להארכת המועד נשענת על טענה כי צו ההחלטה השיפוטי הובא לידיעת המערער על ידי בנו במהלך חודש דצמבר 2014, וזאת לאחר שהמערער היה מאושפז בשל בעיות בריאות מהן הוא סובל, החל מיום 18.9.2014, והמערערם עברו להtagורר באזרע ירושלים במהלך הטיפולים והמעקב הרפואי. המערער טען בנוסף, כי הואאמין שבביתיו במושב כרם בן זמרה בחודש אוקטובר 2014, אך שהוא בחופשת מחלת עד 11.12.2014 ולא היה מעוראה במה שקרה בمشק.

.6. המערערים לא פרטו כיצד הגיעו הכוון לידי בנים, ובאיזה מועד וגם בהנחה שגרסתם לעיל נכון, עדין, אחריו את המועד להגשת הבקשה לביטול הכוון, ונזקקו לארכה מטעם בית המשפט להגשת בקשה, שהמועד להגשתה קבוע בחיקוק.

.7. בתגובהה לבקשתה, טענה המשיבה בפני בית המשפט קמא, כי המערערים הסתיירו מבית המשפט את העובדות הבאות:

בגין הבניה מושא הכוונים השיפוטיים הוצאה כבר בחודש 2.2.2014 צו ההחלטה מנהלי, בנם של המערערים עוכב פעמים בידי משטרת ישראל בחשד להפרת הצו המנהלי וכבר בחודש דצמבר 2014 נעשתה פניה אל ב"כ המשיבה מטעם המערערים.

.8. בית המשפט קמא דחה את הבקשה להארכת המועד לאחר שדן לעומק בעונות שהעלו המערערים כנגד הכוון. המערערים אינם משלימים עם החלטה זו, מבקשים לבטל את הכוון ולהחלוףין, להתלוות את תוקף הצו למשך 12 חודשים, על מנת לאפשר למערערים לקדם את הליכי התקנון ולמנוע פגיעה אונואה בمشק.

.9. בהודעת העורoor טוענים המערערים כי בית המשפט קמא דחה את בקשתם לביטול הכוון, יחד עם שלוש בקשות נוספות, וזאת ללא דין:

(א) בקשה להארכת המועד להגיש בקשה לביטול הכוון.

(ב) בקשה לעיוון חוזר בהחלטתו מיום 15.4.15, במסגרת נתקבש לשקל ביטול הצו בשל שינוי.

בנסיבות, מאז הוצאה.

ג) בקשה דוחפה לביטול הצו בשל טעות בזיהוי המקרהין ופגם בתצהיר.

בטעוני, חזר בא כוח המערערים על טענותיו, באשר לפגמים שנפלו בהוצאה ה奏音, ובהתנהלות המשפט, וטען כי ביצוע ה奏音 יגרום לפגעה קשה במערערים, בשל הנחיות משרד החקלאות, המחייבת אחסון ביצי משק בחדר קירור לאחר איסוף.

9. המשפט עטרה לדחית הערעור מן הנימוקים שהעלתה בבית המשפט קמא ונימוק החלטתו של בית המשפט.

דין והכרעה

.10. המועד להגשת בקשה ל לבטל צו שניית במעמדצד אחד, הינו 30 ים ממועד מסירת הצו או הדבקתו. המערערים לא פרטו כראוי את טענתם בכל הנוגע למוצאת ה奏音, אך גם לפי גרסתם, חlapo מספר חדשים (כ- 3.5 חודשים), לביהם איןUPI המערערים כל טעם המצדיק הארכת המועד. בכך יש להוסיף, כי לפי טענת המשפט, כבר בחודש אוקטובר 2014 נשתה פניה מטעם המערערים בנוגע ל奏音, טענה המתישבת עם תצהיר מפקח הוועדה כי הדקיק את ה奏音 על דלת ביתם ביום 15.9.14 ועם העובדה שבנם של המערערים עוכב לחקירה בשל המשך הפעולות, בניגוד לצו בשתי הזדמנויות שונות במהלך חודש אוקטובר 2015. במקביל בתוך אותה תקופה, ולפניהם שפנו לראשונה לבית המשפט קמא, גם קידמו המערערים אישורה של תכנית מפורטת שתכשיר את הבניה (ביום 11.3.15 החלטה הוועדה מקומית להמליץ לוועדה המחויזת לאשר אותה).

.11. די באמור, בכך לדחות את הבקשת הארכת המועד להגשת בקשה ל לבטל ה奏音, וזאת בפרט כאשר על פי תצהיר המפקח, עוד קודם להוצאה ה奏音 השיפוטיים, הוצא צו הפסקה מנהלי, אשר נמסר למערערים ביום 3.2.14. חרף הצו המנהלי המשיכו המערערים, לכארה, ביצוע העבודות, וכאשר הודבק הצו השיפוטי כבר חלק התקדמות בבניה. מאז הושלמה בניית המבנה ללא חוקי, בניגוד לכל ה奏音 שנעמדו למנוע השלמת הבניה.

.12. בית המשפט קמא דין גם בטענות המערערים לגוף ודחה אותן. בחרנתי את נימוקי המערערים וטייעוניהם, ולא מצאתי כי נפלה טעות בהחלטה, כל שכן, כי נגרם למערערים עיוות דין, כתוצאה מאירוע הארכת המועד:

א) אין חולק כי נפלה טעות בזיהוי המקרהין - הצו נוקט במספר הגוש (14267) והחלוקת חלקה מס' 1) וכן מפרט את מספר המגרש 61 במושב כרם בן זמרה. במספר החלקה נפלה טעות קולמוס, מספר החלקה הנכון הוא - 14, ולכן טענו המערערים כי נפל פגם יסודי בצו.

ככל, אין ספק כי>Ziohi המקרקעין הינו פרט מהותי בצו, ופגם בו עלול להוביל לבטלותו, אלא שבמקרה זה הבהיר כי הבקשה לממן הצוים הוכנה על בסיס היתר הבניה שקיבלו המערערים (ושהבנייה הינה בסטייה ממנה), ומקור הטעות במספר החלקה הוא **בהתיר הבניה עצמו**, היתר לבניית הסככה המפולשת, עליו הם נסמכים בחלוקת מטענותיהם. בנוסף, על פי תצהיר המפקח אין עוד מגרש 61 בכרם בן זמרה, ולכן לא יכול ספק בZiohi המקרקעין עליהם חל cazzo.

בית המשפט קמא קבע ובצדך, כי בנסיבות אלה, אין בטענה לטעות זו כדי להצדיק הארצת המועד לביטול הצוים או "עון חוזר" בהחלטה ליתן את cazzo. בית המשפט קמא הוסיף כי ראייה לכך שהמערערים הבינו היטב בדבר במקרקעין הנדונים הינה העובדה שבבקשותם הראשונה לביטול הצוים הם התיחסו אל הצוים המקוריים וככל לא ידעו לטען בעניין טעות הקולמוס.

ב) אין מחלוקת שהעובדות בוצעו ללא יותר כדי. בין הצדדים קיימת מחלוקת פרשנית האם ניתן לאשר, מכוח התכנית החלה את סגירת הסככה אם לאו. ביןתיים גם הוגשה בקשה לאשר תכנית, שתאפשר סגירת הסככה. מחלוקת זו איננה טעונה הכרעה בענייננו. כפי שקבע בית המשפט קמא, די בכך שהעובדות בוצעו ללא יותר, כדי להצדיק הותרת הצוים על כנמ, ובוודאי אין בטיעון זה כדי להצדיק הארצת המועד להגשת הבקשה.

ג) המערערים טוענו כי בעת המצאת הצוים הבניה הרלוונטיות הושלמה והיתה "עובדת מוגמרת". ראשית, מועד המצאת הצוים, כאמור לעיל, שני בחלוקת, ועמדת המשיבה כי הצוים הומצאו כדי בסמוך לאחר שהוואצאו מתישבת היטב עם יתר הריאות. שנית, טוענת המערערים איננה עולה בקנה אחד עם תמנות המבנה, שצלם המפקח של המשיבה בביבוריו במקום. בנוסף, ממש, אני סבורה, כי נימוק זה, אותו ניתן להעלות ממועד, מצדיק בירור הטענה בשינוי ניכר.

ד) טוענת המערערים לאכיפה ברנינית ופסולה, לא הוכחה. הנטול מוטל על הטוען לקיומה של הגנה מן הצדק להוכיח את התשתיות העובדיות לטענותו. במקרה זה, תשובה המשיבה והמצהיר מטעמה, הראו כי המשיבה פועלת, גם אם לא בנמטרות, לשם אכיפת החוק, וזאת במגבלותה התקציביים. אין כל סיבה להניח בנסיבות אלה, כי ההחלטה לפעול להפסקת הבניה והשימוש הלא חוקיים על ידי המערערים, נעוצים בשיקולים זרים ופסולים. יתרה מכך, גם בנימוק זה, ודאי שהוא מועלה באיחור, על ידי מי שהפר במידע צוי ההחלטה מנהלי ושיפוטי, איןנו מצדיק הארצת המועד להגשת בקשה לשם ביטול הצוים.

13 על אף הקשי, עליו הצביעו המערערים, והפגיעה ביכולת שלהם לנוהל את משקם, בשל הנחיות משרד החקלאות, לא היה מנوس מדחית בקשהם.

.14 לאור המפורט לעיל, לא מצאתי טעם המצדיק קבלת הערעור. אך גם אינני רואה מקום להטלות את תוקף הצו כUMBOKSH. מבלי להתעלם מהתקדמות ההליך התכנוני, הרי חלפו כ- 10 חודשים מאז נתן הצו השיפוטי (לאחר שהוצאה צו הפסקה מנהלי בפברואר 2014), המערערים ניצלו את התקופה האמורה כדי לקדם את האפיק התכנוני, אך במקביל, לכארהה, גם שלימנו את הבניה, תוך הפרת צוים. בחינתה האופק התכנוני איננה יכולה להיעשות בחולף 10 חודשים מעת הצו, רק בשל השתנות המערערים והעובדיה שפעלו להכשרת הבניה, כאשר בעת מתן הצוים, הייתה הבניה בעיצומה, לא היה בידיים היתר בניה, וקבלת ההיתר לא הייתה בהשגת יד.

המציאות תמציא העתק פסק דין לצדים, בהקדם.

נתן היום, ה' אב תשע"ה, 21 ביולי 2015, בהעדר הצדדים.